

**Vun frieher un heit for Bensmer Leit
Bergsträßer Anzeigebblatt 23.06.1950**

**De Bensmer Joahrmaikd vun frieher
4. Fortsetzung**

Es woar e Joahr frieher orrer schbeerer, ich waaß es net mäih gena, doo hot an däre Schdell aa mool e „Woachsfischuurnkabinädd“ geschdanne. Doo woarn meer Buuwe nadierlich aa droi. Vorn hot ineme grouße Gloaskaschde e oaldi schrumbelig Häx gehockt, die wuu ganz taktmeeßig ehre Kobb aamool noach links, aamool noach räächts gedreht un dann noach unne gesenkt hot. Mit de aane Hand hotse debei jeeresmool uff Koart gewesse, die mit annern vorer geläje hot. Mer hot sich orndlich fäichde kenne vor däre oalde Koarteblätsch mit ehre lärrerne Agedeckel un ehre Matzelaage. Se hot nor die Leit beizieje solle. Awwer woas mer doo droi ze sähe kriecht hot, doodevu kommer sich iwverhaapd kaa Vorschdellung mache, wammers net sälschd miterlääbt hot. Iwwrigens gitts sou äbbes heitzedoa goar net mäih. Woachsfischuurekabinädde sinn wie vum Aerdborrem veschwunne. In Woachs woarn doo beriehmde Leit un ganze Gruppe in nadierlicher Gräiß un mit richdige Klaarer ougeduu oabkonderfeit. Es hot aam gruuselig wärrn kenne, wammer in die Bund noikumme is un die doureblaasche Gesichter mit ehre glitzernde Gloasaage häwwe aam schdaar ougeklotzt. „In sou äbbes gäih ich moi Läbbdoa net mäih!“ hot doomools e Bensmer Fraa zu ehre Mann gesoat, „doo kommer joo die Gasegichder kriehe!“ Un e anneri hot Doa un Noachd net mäih schloofe kenne, weilerer immer die lääwensgrouße Woachsfischuurn oigefalle sinn un se uff Schritt un Tritt wie Geschbenschder vefolgt häwwe.—

Do hot de Lohegrii mit soim Schwaane doogeschdann ineme liewerne Panzer aus Babdeckel un hot soi Maul uffgeschbärrt un soim aane Oarm in die Lufd geschdreckt, als wollter äbbes uffange. Drei Raiwer mit grouße Schlabbhied mit Dolliche un Pischdoule häwwe aam mit ehre vewoogene Gesichter ougeschdiert, als wolltese aam im nechsche Aageblick die Krotz oabschneire. E jungi Häx —däs woar iwwrigens e schäini Pärsoon – hot uff gliehede Kouhle gekniet. Warum? Däs waaß kaan Deiwel. De Bismaik, de Moltke unde Roon, die drei häwwe im Kirraß un in Scheneroalsuniforme doogeschdanne un häwwe die Leit betroachd, die wuu ganz duggmaisig anen vebeigeschleche sinn weilse inde Neh vun sou Reschbäckspärsoone net laut zebabble gewaagd häwwe. En indischer Färschd hot brätzelbraad uff soim goldne Throon gehockt un hot in die Lufd geschdiert, als wollter doo e Loch noigugge.

En bäiBoardige Indiaaner mirrerer grouße Färrerhaub, wuudefoor zum wenigschde finf wälsche Hahne ehr Lääwe häwwe losse misse, hot en Skalb in die Häih gehoalte un voreme goldne Kalb, däs awwer leirer e bissel oik veschdouße woar, sou, daß mer de Gips hot rausleiche sähe, häwwe e Schdicker drei orrer vier Mannsleit mit lange Bärt gekniet un häwwe ougebääd. Aa es Dornräisel hot im diefschde Schloof doogeläje un hot sich net gerieht, aa dann net, wammers mool mim Fuß ougeschdumbd hot. Näävedrou hot en Härdebuu mimme Hund un mirreme Schoof geschdanne, als kennter net bis uff drei zähle. En raaweschwarze Nääger mirrerer färschderlich grouße ritzeroure Schnuud, mit goldne Ring

inde Noas un ande Ouhern hot noach vornebeiged doogeschdanne, als wollter sich alle Aageblick uff aam schdärze. De Freiheitskempfer Hecker hot aa net gefehlt. Er hot die Hand an soim grouße Heckershut gehadde, an dem e langi rouri Färrer in die Häih geschdanne hot. Mit soim lange Boart un soine lange Hoahrn horrer uff uns Buuwe en grouße Oidruck gemoachd. Doomools hot iwrigens noch de „Däikisch Merk“ geläabd, där wuu inde oachdunvärzige Joahrn e groußi Roll in Bensem geschbeelt hot. Mit meer horrers schoins gäärn ze duu gehadde un hot mer, sou wortkäich er aa sunschd woar, veel vunde doomoolige Zeit vezählt.

Drum woar moi Indrässe for de Hecker besunnerschd grouß un ich häbb wenigschdens e värdel Schdunn vor soim Woachsbild geschdanne.

Daß doo aa en Noachdwächder mirreme Schbieß un mirreme grouße Blooshorn ze sähe woar, däs wuuer ans Maul unner soim Sauerkrautschnorres gehoalte hot, hot uns wenig bekimmert. Noachdwächder hots vun jehär genunk in Bensem gäwwe. Awwer mim Adam un mit de Eva woar däs schun woas annerschd. Die häwwe de Sindefall im Paradies markiert. De Abbelbaam woar ganz nadräll noachgemoachd un ääwesou die Schlang. Wiemer uns awwer e bissel veweile wollte, hot uns e ältlich Frailoin fortgeschdumbd.

Wie gesoat, for veel Leit, besunnerschd for die Frauenzimmer, wiemer sich doomools noch vornehm ausgedrickt hot, wammer net Weibslait soae wollt, woar soue „Woachsfischurrekabinädd“ äbbes uuhaamliches. Sou lang die Fischuurn noch schdill doogeschdanne häwwe un mer se in Ruh hot beaageschoinige kenne, woar däs noch goar net sou oik. Schlimm is däs ärschd worrn, wie där Uffsäher iwwere Weil, noachdem alles geniegend ougeschdaunt un erkleert woar, uffen Knobb gedrickt hot. Do hot pletzlich inde ganze Buud hinne un vorn e Gerassel, e Gegärr, e Gegäx une Gerumbel ougefange, dasses aam Angschd un bang hot wärrn kenne. Ganz vegeischdert häwwe die Weibslait doogeschdanne, die Mannslait häwwe ehr Schdärn in Foalde geleggd un die Kinner häwwe zammegekresche, als deense am Schbieß schdägge. Kunschdick! An alle Ecke un Enne isses räwällig woarn. De Lohegrii hots Maul uff un zu gemoachd, als wollter noach Lufd schnabbe, die Raiwer häwwe ehr Aeärm uff un oab bewegt, daß die Dollich in ehre Hend geblitzt häwwe, die jung Häx hot mit ehre Kobb gezuggd, als wolltse e Mick vescheiche, die wuu uff ehre Noaseschbitz gehockt hot, de Bismaik hot mit soiner Fauschd uffde Disch gebummt, de Moltke hot sich schdumm vum Publikum oabgewend, als wollter sich Bensmerisch ausdricke unde oalde Roon hot soi Schdärn gerunzelt un aamool soin Kobb noach links un aamool noach räächds gedreht, als wollte die Leit zähle, wuu doo kraadeblaasch im Gang geschdanne häwwe. De Indiaaner hot soin Schkalb aus Kuhhoahrn hie un härgeschwenkt un die Aage debei gerollt, de indische Färschd hot soi weiße Zee gewesse, es goldne Kalb hot mim Kobb genuggd, guure Schbrich, es weer mit allem oiveschdanne, es Dornräisel hot wirrer ougefange Lufd ze kriehe un hot sich mirreme laure Knall uft die anner Seit geleggd, de Härdebuu hot dumm gegrienst, de Nääger awwer bot die Zee gefletschd, soi Aagedeckel ball zu, ball uffgeschloae un is debei in aamfort in die Kniebeig gange. Bei dem soiner Maschinerie hot mer sich schoins am meischde Mieh gäwwe gehadde. Wie de Hecker fideel soin Färrerhut geschwenkt hot, hot de Adam inde Abbel gebesse, den wuuem soi Eev hiegehoolte hot. De Noachdwächder hot duschuur soin Schbieß uffde Borrem geschdumbd, bis däs Uhrwäik, wuu doo alles in Bewegung gesetzt gehadde hot, endlich oabgelaafe woar. Hie un doo hot noch e Maul gebebbert orrer es hot sich noch en Oarm orrer e Baa bewegt, dann isses wirrer bumsschdill worrn un die Woachsfischuurn häwwe mit ehre Gloasaage

wirrer schduur vor sich hiegeklotzt. — Jetzt häwwe die Weibslait ordendlich uffgeschnaufd, die Mannslait häwwe sich de Schwaab vunde Schdärn gewischd un die Kinner sinn hinnerm Schärz vunde Modder vorgekroche kumme. —

Mehr als wie mer doo gesähe hot, hett mer for soi bissel Gäld wäiklich net velange kenne.

(Schluß folgt!)